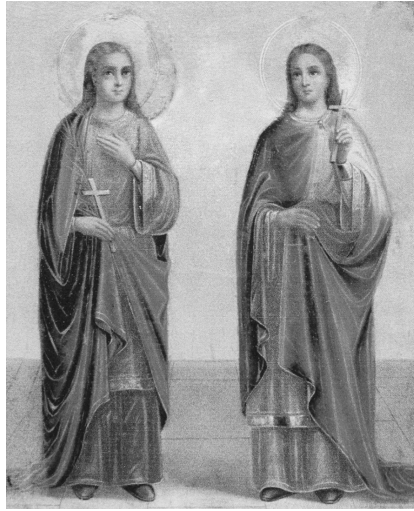

Τό μαρτυρικό τέλος
τῶν ἀθλοφόρων τοῦ Χριστοῦ
Νεομαρτύρων παρθένων
Κυράννας τῆς Ὑσσης
καί
Ἀκυλίνας τῆς Ζαγκλιβερινῆς

*Προσφορά τῶν ἐκδόσεων «Ὁρθόδοξος Κυψέλη»
566 26 Σπαρτάκου 6, Συκιές
Τηλ.: 2310212659. Φάξ: 2310207340
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2012*

Ἡ ἅγια Κυράννα.

*Μαρτύρησε σέ φυλακή τῆς Θεσσαλονίκης
τὴν 28 Φεβρουαρίου 1751. Ἡ εἰκόνα εἶναι τοῦ 1864.*

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: εἶναι εὐγενική προσφο-
ρά τοῦ σεβαστοῦ πατρός Παναγιώτου Κορ-
κόντζιλα καί φυλάσσεται στὸν Ἱ.Ν. Ἁγίου
Γεωργίου Ζαγκλιβερίου φιλοτεχνηθεῖσα τό
1913 στό Ἅγιον Ὄρος.

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑ
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης
κ.κ. Ἰωάννου

Χριστός Ἀνέστη!

Ἀπό καρδίας συγχαίρομεν τόν ἔγκριτον ἐκδό-
την καί δημιουργόν τῶν ἐκδόσεων «Ὁρθόδοξος
Κυψέλη» κ. Στυλιανόν Κεμεντζετζίδην ὁ ὁποῖος,
ἀνάμεσα εἰς τά τόσα πολύτιμα ἔργα τά ὅποια ἔχει
προσφέρει εἰς τήν ζωήν τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλη-
σίας καί τά ὅποια ἀποτελοῦν πολύτιμα μέσα διά
τήν ποιμαντικήν διακονίαν τοῦ λαοῦ μέσῳ τῆς
μαρτυρίας τῆς ζωῆς τῶν Ἁγίων, εἶχε καί τήν ἔμ-
πνευσιν νά προβῇ εἰς τήν παροῦσαν ἔκδοσιν πού
ἀναφέρεται εἰς τό μαρτυρικό τέλος τῶν νεομαρ-
τύρων παρθένων Κυράνης τῆς Ὁσσης καί Ἀκυ-
λίνης τῆς Ζαγκλιβερινῆς.

Εἶναι γεγονός ὅτι μέσα ἀπό τήν προβολήν
τῶν δύο μεγάλων αὐτῶν μαρτύρων τῆς περιοχῆς
μας ἀφ' ἑνός μέν μαρτυρεῖται τό μέγαλον κεφάλαιον
τῆς πίστεως, ἀφ' ἑτέρου δέ κατατίθεται τό
μοναδικόν φωτεινόν παράδειγμα τῆς ζωῆς τῶν
δύο νεομαρτύρων γυναικῶν πού ἐκράτησαν τήν

παρθενίαν των ὡς πολύτιμον θησαυρόν μέ ἀντίκρυσμα τήν διαφύλαξιν αὐτοῦ τούτου τοῦ κεφαλαίου τῆς πίστεως πρὸς τόν Ἄρχηγόν καί Τελειωτήν τῆς πίστεως ἡμῶν, Ἰησοῦν Χριστόν.

Οἱ δύο αὐτές ἅγιες μορφές ἀποτελοῦν πηγὴν ἐμπνεύσεως καί διὰ τούς συγχρόνους νέους πού δυστυχῶς, ἐνῶ μποροῦν νά ἐμπνέωνται ἀπό τόσο φωτεινά παραδείγματα πίστεως καί ζωῆς καί ὀρθοδόξου μαρτυρίας, παρασύρονται ἀπό τό κλίμα μιᾶς ἐποχῆς ἀποστασίας κατά τήν ὁποίαν, χωρίς νά ἀπαιτεῖται ἡ ἄρνησις τῆς πίστεως, παρατηρεῖται τό φαινόμενον τῆς ἐκουσίου ἀποστροφῆς τοῦ κεφαλαίου τῆς πίστεώς μας καί κυρίως τῆς ἐμπράκτου ἐφαρμογῆς εἰς τήν καθημερινότητα τοῦ βίου. Ἐνῶ δηλαδή δέν μᾶς ζητᾶται νά ἀρνηθῶμεν τόν Χριστόν, τόν ἀρνούμεθα μόνοι μας ὑποκύπτοντες εἰς τούς ποικίλους πειρασμούς πού ἐμφανίζονται καθημερινῶς μέ τήν ὁποίαν προκλητικότητά των.

Εἶναι, πράγματι, συγκινητικόν τό μαρτυρικόν τέλος τῶν μεγάλων ἀγίων ἀλλά ἀκόμη συγκινητικότερον κατέστη τό γεγονός τῆς ἀνευρέσεως τῶν ἱερῶν καί χαριτοβρύτων λειψάνων. Παραθέτοντες ἐν συντομίᾳ τό ἱστορικόν τῆς ἀνευρέσεως, κατά πρῶτον ἀναφέρομεν ὅτι τά λείψανα τῆς Ἁγίας Κυράννης εὑρέθησαν ἐντός τοῦ παλαιοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ὁσσης. Εἰς τόν Ναόν αὐτόν, ὅταν ἀνευρέθησαν κατά τρόπον θαυμαστόν τά ἅγια λείψανά της¹, τήν αὐτήν χρο-

1. Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί

νικήν περίοδον ἐνεφανίσθη ἡ Ἁγία Κυράννα εἰς ἐνύπνιον μίας ἀπλῆς καί ταπεινῆς γυναικός καί τῆς ἀπεκάλυψε ὅτι δέν εἶναι μόνη τῆς ἐκεῖ ἀλλά εὐρίσκεται μαζί τῆς καί ἡ φίλη τῆς, ἡ Ἀγγελίνα. Εἰς τό ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ ἐνυπνίου ὁμολογουμένως δέν ἐδόθη εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἡ πρέπουσα σημασία, διότι ἐθεωρήθη ὅτι ἡ Ἁγία νεομάρτυς τῆς περιοχῆς ἀναφέρεται ὡς Ἀκυλίνα καί ὄχι ὡς Ἀγγελίνα. Κάτι τέτοιον, λοιπόν, θά ἦτο ἀδύνατον ἐκ τῶν πραγμάτων νά συμβῆ.

Ὅμως, ἐπηκολούθησε σειρά γεγονότων μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ ἀνακάλυψις παλαιοῦ συνεκδήμου ἐπί τοῦ ὁποίου ἀνεγράφετο τήν ἡμέρα τῆς μνήμης τῆς Ἁγίας Ἀκυλίνης: «σεπτέμ. τη: 27: του μηνός εἶναι εἰ αἰεὶ ἀγγελίνα». Ἐκτοτε καί δι' ἄλλων ἐνυπνίων ὑπεδείχθη ὁ τόπος εἰς τόν ὁποῖον εὐρίσκετο τό λείψανον τῆς Ἁγίας νεομάρτυρος Ἀκυλίνης. Κατόπιν προσευχῆς καί ὑποδείξεως τοῦ συγκεκριμένου τόπου –ὁ ὁποῖος, κατά τήν περίοδον τοῦ χειμῶνος καί ἐνῶ ὅλον τό προαύλειον τοῦ Ναοῦ ἦτο κεκαλυμένον μέ χιόνι, τό ὁποῖον εἶχε πέσει τάς ἡμέρας ἐκεῖνας, ἐκεῖνος ἦτο ὁ μόνος τόπος ὁ ὁποῖος δέν ἐκαλύπτετο ἀπό χιόνι– ἐδόθη ἐντολή νά πραγματοποιηθῆ μία δοκιμαστική τομῆ. Καί πράγματι, ὅπως ἀκριβῶς ὑπέδειξε καί ἡ Ἁγία Κυράννα καί δι' ἐνυπνίου ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα, εἰς τό σημεῖον αὐτό εὐρέθησαν

Ρεντίνης κ.κ Ἰωάννου, *Τό Χρονικόν τῆς εὐρέσεως τῶν ἱερῶν λειψάνων τῆς Ἁγίας Κυράννης*, Λαγκαδάς, 2011, σ. 26-29, σ. 38.

τά ιερά λείψανά της μέ ὅλα τά χαρακτηριστικά στοιχεῖα πού αὐτή εἶχε προσδιορίσει εἰς τό ἐνύπνιον.

Οἱ δύο, λοιπόν, μεγάλες Ἁγίες εἰς τήν ἐποχήν μας διά σημείων θαυμαστῶν ἀπεκάλυψαν τά ιερά καί χαριτόβρυτα λείψανά των κατά τό ἔτος ἐκεῖνον κατά τό ὁποῖον ἐορτάζοντο τά 260 χρόνια ἀπό τοῦ σεπτοῦ μαρτυρίου τῆς Ἁγίας Κυράνης, γεγονός πού ἐορτάσθη παντίμως καί πανδήμως εἰς τήν Ἱεράν ἡμῶν Μητρόπολιν μέ ἀποκορύφωμα τήν παρουσίαν τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερωνύμου, πλειάδος Ἀρχιερέων ὑπερβαίνουσας τόν ἀριθμόν τριάκοντα, ὡς ἐπίσης καί Καθηγουμένων, μοναχῶν καί μοναζουσῶν ἀπό ὅλα τά μέρη τῆς πατρίδος μας.

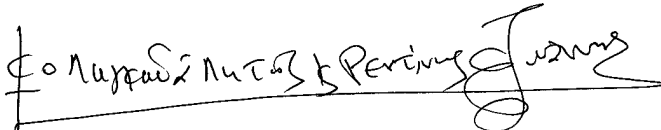
Εἶναι, λοιπόν, παρήγορον τό γεγονός ὅτι εἰς μίαν τόσον δύσκολον ἐποχήν οἱ Ἅγιοι, διά τῆς θεοσημίας καί διά τῶν ἀποκαλύψεων τῶν ἱερῶν των λειψάνων, ἔρχονται νά μᾶς ἐνισχύσουν, νά μᾶς στηρίξουν καί νά μᾶς δώσουν τό μεγάλο μήνυμα ὅτι εἰς αὐτήν τήν δύσκολον περίοδον τήν ὁποῖαν διερχόμεθα δέν εἴμεθα μόνοι μας ἀλλά εἶναι μαζί μας ὁ ἴδιος ὁ Ἀναστάς Κύριος, εἶναι μαζί μας καί ἐκεῖνες πού ἀκολουθοῦν τήν πορείαν μας καί στέκονται πλησίον μας διά νά μᾶς στηρίξουν μέ τάς προσευχάς των, τάς δωρεάς τῶν θαυμάτων πού ἐπιτελοῦν καί πάνω ἀπό ὅλα μέ τό φωτεινόν των παράδειγμα πού ἀποτελεῖ πηγὴν ἐμπνεύσεως, δυνάμεως, ἀλλά καί σημεῖον πού μᾶς

ὁδηγεῖ εἰς τόν ὀρθόν προσανατολισμόν, προκειμένου νά κάνωμεν τάς σωστάς ἐπιλογάς πού ὁδηγοῦν εἰς τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου, πού μᾶς ὁδηγεῖ, μέ ἀσφαλῆ τρόπον, εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Τό κείμενον τό ὁποῖον ἀκολουθεῖ εἶναι κείμενον πού ἐπεξεργάσθη ὁ ἐκδότης κατά τρόπον ἄρτιον, ἐπιστημονικόν καί ἐξ ἀπόψεως ἀγιολογίας, ἀπολύτως ἐνημερωμένον, χρησιμοποίησας τό μαρτυρολόγιον τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, τοῦ Ἁγίου αὐτοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας πού διέσωσε τούς βίους τῶν νεομαρτύρων μέ τρόπον πού οἰκοδομεῖ ὠφελίμως καί διδακτικῶς τόν κληρὸν καί τόν λαόν.

Συγχαίροντες καί αὖθις τόν ἀξιότιμον κ. Στυλιανόν Κεμεντζετζίδην διά τήν πρωτοβουλίαν του ταύτην εὐχόμεθα πᾶσαν πνευματικὴν ὠφέλειαν πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν ἐκ τῆς μελέτης τοῦ παρόντος ἱεροῦ πονήματος.

Μετά πολλῆς τῆς ἐν Κυρίῳ Ἀγάπης
καί εὐχῶν διαπύρων πρὸς τόν Ἀναστάντα Κύριον

† ὁ Λαγκαδᾶ, Αθητῆς & Ρεντίνης Ἰωάννης

Ἐν Λαγκαδᾶ τῇ 26ῃ Ἀπριλίου 2012

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ
ΑΓΙΑΣ ΚΥΡΑΝΝΗΣ

Ἦχος πλ. α΄

*Χαῖρε Ὑσσης ὁ γόνος καί θεῖον βλάστημα,
παρθενομάρτυς Κυράννα νύμφη Χριστοῦ τοῦ Θε-
οῦ, ἡ ἀθλήσασα στερρῶς ὑστέροις ἔτεσι, καί κα-
θελοῦσα τόν ἐχθρόν, καρτερία σταθηρά· καί νῦν
ἀπαύστως δυσώπει, ὑπέρ τῶν πίστει τιμώντων,
τήν μακαρίαν σου ἄθλησιν.*

*Τό μαρτυρικό τέλος
τῆς ἀθλοφόρου ἁγίας Κυράννας
ἀπό τήν σημερινή Ὑσσα τοῦ Λαγκαδά,
πού μαρτύρησε στίς 28 Φεβρουαρίου τοῦ 1751**

Ἡ πάγκαλος νύμφη τοῦ Χριστοῦ Κυράννα ἦταν ἀπό τό χωριό Ἀβυσσώκα (σημερινή Ὑσσα) τῆς Θεσσαλονίκης. Ἦταν τέκνο χριστιανῶν γονέων μέ ὠραιότητα, καί περνοῦσε τήν ζωή μέ σεμνότητα καί σωφροσύνη. Ὁ μισόκαλος ὅμως διάβολος τήν φθόνησε, γιά τήν ἀρετή της, καί μή κατορθώνοντας νά τήν μολύνει μέ αἰσχρούς λογισμούς καί μέ ἄτοπες πράξεις, βρῆκε ὄργανο τῆς κακίας του ἕνα Ἀγαρηνό γενίτσαρο πού ἦταν ὁ σούμπασης τοῦ χωριοῦ, δηλαδή διοικητής ἀστυνομικοῦ τμήματος. Ὁ ἀλλόπιστος αὐτός κυριεύθηκε ἀπό σατανικό ἔρωτα γιά τήν παρθένο κόρη καί ἄρχισε νά τήν κολακεύει μέ διαφόρους τρόπους, γιά νά τήν φέρι στόν σκοπό του, ἀλλά ἡ πιστή χριστιανή κόρη δέν τόν δεχόταν μέ κανένα τρόπο.

* Ἀπό τό Νέο Μαρτυρολόγιο τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου μέ μερική ἀπλούστευση.

Κατόπιν ἐκεῖνος τῆς ἔταξε νά τῆς δώσει ὅσα χρήματα θέλει καί νά τῆς κάμει καί πολύτιμα φορέματα, ἐάν συγκατατεθεῖ, ἐάν ὅμως δέν δεχόταν τήν φοβέριζε νά τῆς κάμει μεγάλες τιμωρίες, καί στό τέλος καί νά τήν θανατώσει.

Ἡ εὐλογημένη ὅμως Κυράννα ἔχοντας ὅλο της τόν πόθο στόν Χριστό, δέν φρόντιζε καθόλου οὔτε γιά τά χαρίσματα καί τίς ὑποσχέσεις του, οὔτε καί γιά τούς φοβερисμούς του.

Βλέποντας λοιπόν ἐκεῖνος πώς δέν κατορθώνει τόν σκοπό του, συμφωνεῖ μέ ἄλλους γενίτσαρους τοῦ ἴδιου τάγματος καί ἀρπάζουν ξαφνικά τήν κόρη καί τήν ὀδηγοῦν στόν κριτή τῆς Θεσσαλονίκης ψευδομαρτυροῦντες ὅτι εἶπε δῆθεν ἡ κόρη νά τόν πάρει ἄνδρα καί νά ἔλθει στήν πίστη τους. Ἀκολούθησαν δέ καί οἱ γονεῖς τῆς κόρης, ἀλλά κρύφθηκαν δειλιάσαντες ἀπό τούς φοβερисμούς τους.

Ἐκεῖ λοιπόν οἱ Τοῦρκοι ἔκαμαν πολλά στήν παρθένο Κυράννα, γιά νά τήν φέρουν στόν σκοπό τους, πότε μέ κολακεῖες καί ταξίματα καί πότε μέ ἀπειλές καί φοβέρες, ἀλλά ἡ μακαρία στεκόταν ἀτάραχη καί μόνον ἓνα λόγο εἶπε σέ αὐτούς: *ἐγὼ εἶμαι Χριστιανή καί ἔχω νυμφίο τόν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστό, στόν Ὅποιο προσφέρω ὡς προῖκα τήν παρθενία μου καί Αὐτόν ἐπόθησα καί ποθῶ ἀπό τήν νεότητά μου, καί γιά τήν ἀγάπη του εἶμαι ἔτοιμη νά χύσω καί τό αἷμα μου, γιά νά ἀξιωθῶ νά Τόν ἀπολαύσω. Ἀκούσατε, λοιπόν, τήν ἀπόκρισή μου καί πλέον ἄλλο λόγο μή περιμένετε νά σᾶς πῶ.*

Ἄφοῦ εἶπε αὐτά ἐσιώπησε, καί ἄλλο δέν θέλησε νά ἀποκριθεῖ τελείως σέ ὅσα τήν ἐρωτοῦσαν ὕστερα, ἀλλά ἀφοῦ ἔκλινε τήν κεφαλή στεκόταν μέ πολλή σεμνότητα σάν νά ντρεπόταν νά βλέπει καί αὐτά τά πρόσωπα τῶν ἀνδρῶν. Προσευχόταν νοερά καί παρακαλοῦσε τόν νυμφίο της Χριστό, γιά νά τήν ἐνδυναμώσει μέχρι τό τέλος, καί τήν ὥρα ἐκείνη γέμισε ἡ καρδιά της ἀπό ἀγαλλίαση καί χαρά πνευματική, καί σκεπτομένη νοερά τόν γλυκύτατό της Χριστό, τῆς φαινόταν σάν νά ἦταν ἀρπαγμένη στόν παράδεισο καί ξέχασε ὅλα τά λυπηρά τῆς πρόσκαιρης ζωῆς καί ἐπιθυμοῦσε νά λάβει ὅσο γίνεται γρηγορώτερα τόν ὑπέρ Χριστοῦ θάνατο. Βλέποντες δέ ἐκεῖνοι τό ἀμετάθετο τῆς γνώμης της καί τήν φαιδρότητα τοῦ προσώπου της, καταντροπιάστηκαν, καί τήν ἔστειλαν στήν φυλακή καί τήν ἔβαλαν σέ σίδηρα. Ὁ δέ γενίτσαρος ἐκεῖνος φλεγόμενος ἀκόμη ἀπό τόν δαιμονικό ἔρωτα, ἐπῆγε σέ ἕνα μεγάλο ἀγᾶ τοῦ κάστρου, τόν λεγόμενο Ἄλῆ ἀφέντη, κατά τό ἀξίωμα μπέη (ἀρχηγό, ἡγεμόνα), καί τόν παρακαλεῖ νά προστάξει τόν δεσμοφύλακα νά τόν ἀφήνει νά μπαίνει στήν φυλακή, τό ὅποιο καί ἔγινε. Καί ἐπῆγαινε ὁ μιανός κάθε ὥρα καί τῆς ἔκανε πολλές τυράννιες μέ πείσμα, ἢ νά τήν φέρει στό θέλημά του, ἢ νά τήν πεθάνει.

Καί δέν ἔφθανε μόνον αὐτός, ἀλλά ἔπαιρνε μαζί του καί ἄλλους ὁμοίους του γενίτσαρους, γιά νά τήν τιμωροῦν μέ αὐστηρότητα· ἀλλά ἡ μακαρία Κυράννα ὅταν τούς ἔβλεπε, ἔσκυβε κάτω τήν κεφαλή, σκέπαζε τό πρόσωπό της καί σταυ-

ρώνοντας τά χείλη της, οὔτε τούς κοίταζε, οὔτε τούς ἀπαντοῦσε. Ἐκεῖνοι δέ πρῶτα ἄρχιζαν νά παρακινοῦν τήν Ἁγία μέ κολακεῖες καί ὑποσχέσεις, ὕστερα δέ βλέποντάς την, πώς ἦταν τόσο στερρά καί ἀσάλευτη, ἄρχιζαν τίς τιμωρίες, ὁ ἕνας τήν κτυποῦσε μέ ξύλο, ὁ ἄλλος μέ μαχαῖρι, ἄλλος μέ κλωτσιά καί ἄλλος μέ γροθιές, μέχρι πού τήν ἄφηναν σάν νεκρή καί ἔτσι ἀναχωροῦσαν, γιά νά λαμβάνει καιρό νά ἀναζεῖ, καί πάλι νά τήν βασανίζουν.

Καί αὐτά μέν ἔκαναν ἐκεῖνοι, τίς ἡμέρες, τίς δέ νύκτες ὁ δεσμοφύλακας τήν κρεμοῦσε ἀπό τίς μασχάλες, μέ ὄλον πού εἶχε καί τά χέρια της ἀλυσοδεμένα, καί παίρνοντας ὅ,τι ξύλο εὔρισκε, τήν ἔδερνε ἄσπλαχνα, μέχρι πού κουραζόταν, καί τότε τήν ἄφηνε κρεμασμένη στό τόσο ψῦχος τοῦ χειμῶνα πού ἦταν τότε.

Ἕνας Χριστιανός, πού ἦταν μέσα καί τά ἔβλεπε, μόλις καταλάβαινε ὅτι τοῦ περνοῦσε ὁ θυμός τοῦ δεσμοφύλακα, πήγαινε καί τόν παρακαλοῦσε, καί τόν ἔδιδε ἄδεια καί τήν κατέβαζε τήν μάρτυρα ἀπό τήν κρεμάλα. Ἡ δέ Ἁγία εἶχε τόση ὑπομονή, ἡσυχία καί σιωπή, πού τοῦ φαινόταν ὅτι ἄλλη πάσχει καί ὄχι ἐκείνη, καί ὅλος ὁ νοῦς της καί ἡ προσοχή της βρισκόταν στούς οὐρανούς. Ἦταν δέ στήν φυλακή καί ἄλλοι Χριστιανοί καί Ἑβραῖοι καί μερικές Τούρκισσες, γιά ἄτιμες πράξεις τους, οἱ ὁποῖες ἔλεγχαν τόν δεσμοφύλακα ὡς ἄσπλαχνο καί μή φοβούμενο τόν Θεό, ἐπειδή καί τυραννεῖ κατά τέτοιο τρόπο μία γυναίκα, πού δέν τοῦ ἔπαισε. Ἀλλά καί ὁ Χριστιανός

ἐκεῖνος δὲν σταματοῦσε, πότε μέ τό καλό, πότε μέ μέτριους ἐλέγχους, διότι εἶχε θάρρος πρὸς αὐτόν, νά τόν ἐνθυμίζει τήν κρίση τοῦ Θεοῦ. Τόν ἔλεγε καί ἄλλα παρόμοια, γιά νά τόν μαλακώνει νά μή βασανίζει τήν Ἁγία, ἀλλά ὁ σατανᾶς σκλήρυνε πολύ τήν καρδιά του, καί ὅσο ἐκεῖνοι τόν παρακαλοῦσαν, τόσο περισσότερο ἐκεῖνος τήν ἐβασάνιζε. Ἐκεῖνοι πάλι οἱ γενίτσαροι πηγαίνοντες νά τήν τιμωροῦν, πολλές φορές ἄφηναν τίς τιμωρίες καί πάσχιζαν νά τῆς δώσουν νά φάγει, γιά νά μήν πεθάνει καί πότε τῆς ἔδιδαν σταφίδες, πότε φοίνικες· καί τῆς Ἁγίας μή δεχομένης παντελῶς φαγητό, ἐκεῖνοι προσπαθοῦσαν μέ βία νά τῆς ἀνοίξουν τό στόμα, ἀλλά δὲν μποροῦσαν.

Ὅμοίως καί οἱ Χριστιανοί πού ἦταν στήν φυλακή τήν παρακαλοῦσαν πολύ, γιά νά φάγει λιγάκι, ἡ Μάρτυς ὅμως δὲν πειθόταν ὁλότελα νά γευθεῖ κάτι, ἐπειδὴ εἶχε μέσα στήν καρδιά της τήν φλόγα τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου της καί νυμφίου Χριστοῦ, πού τήν ἔτρεφε καί τήν ἐδυνάμωνε.

Κατά δέ τήν ἕβδομη ἡμέρα ἐπῆγαν πάλι οἱ γενίτσαροι καί μέ σφοδρότητα τήν ἐτυράννισαν· γιά αὐτό, κινούμενος ἀπό θεϊκό ζῆλο, ὁ ἀναφερθεῖς Χριστιανός ἄρχισε νά ἐλέγχει αὐστηρά τόν δεσμοφύλακα καί νά τόν φοβερίζει, ὅτι ἔχει νά τόν ἀναφέρει στόν πασᾶ, πῶς ἀφήνει καί ἔρχονται ἀπέξω ἄνθρωποι καί τιμωροῦν τούς φυλακισμένους πού εἶναι ἐναντίον τοῦ νόμου τους, καί πού ἄλλη φορά τέτοιο πρᾶγμα δὲν συνέβηκε. Ἀλλά καί οἱ Τούρκισσες ἐκεῖνες πολύ τόν ὀνειδί-

σαν, λέγοντάς του, ἄπιστε καί φονιά καί θέλησαν νά φωνάξουν καί δυνατά. Μετά δέ ἀπό λίγη ὥρα νά καί ἔφτασαν πάλι οἱ γενίτσαροι, γιά νά τιμωρήσουν τήν Μάρτυρα, ἀλλά ὁ δεσμοφύλακας δέν τούς ἄφησε. Ἐκεῖνοι ἐπῆγαν ἀμέσως καί παραπονήθηκαν στόν Ἀλήμπεη, ὁ ὁποῖος κάλεσε τό βράδυ τόν δεσμοφύλακα καί τόν ἐπέπληξε γιατί παρακούει σέ ἐκεῖνο πού τόν πρόσταξε.

Τότε ἐκεῖνος γύρισε πίσω πολύ θυμωμένος καί ἀρπάζει τήν Ἁγία καί τήν κρεμᾶ καί πιάνοντας μιά ξύλινη σχίζα, πού βρῆκε ἐκεῖ μεγάλη, καί κρατώντας την μέ τά δύο χέρια κτυποῦσε πάνω στήν Ἁγία, ὅπου ἔφθανε χωρίς εὐσπλαχνία, τόσο πού ἄρχισαν οἱ φυλακισμένοι νά φωνάζουν, ἀκόμη καί οἱ Τούρκισσες ἐκεῖνες ἐφώναζαν δυνατά.

Βλέποντας δέ τήν ταραχή ὁ ἀπάνθρωπος, τήν ἄφησε κρεμασμένη καί ἐπῆγε στόν ὄντά του μέ πολλή ἀνησυχία καί σύγχιση τῆς καρδιάς του, καί εἶπε σέ ἐκεῖνον τόν Χριστιανό νά τοῦ ψήσει καφέ νά πιεῖ. Ψήνοντας δέ τόν καφέ ὁ Χριστιανός, ἄρχισε πάλι ἡμερα νά τόν ὄνειδίζει γιά τήν ἀσπλαχνία πού ἔδειξε, τόσο πού τόν ἔκαμε καί ἔπεσε μπρούμυτα καί ἔκλαιε, ἢ ἀπό τόν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεώς του, ἢ ἀπό τήν ντροπή του.

Σέ ἐκεῖνον δέ τόν καιρό, πού ἡ Ἁγία μάρτυς Κυράννα ἦταν ἀκόμη κρεμασμένη, ὃ τοῦ θαύματος! ξαφνικά ἔλαμψε φῶς μεγάλο στήν φυλακή, ἐρχόμενο ἀπό πάνω ἀπό τήν σκεπή, ὡσάν ἀστραπή, τό ὁποῖο φῶς περικυκλώνοντας τό σῶμα τῆς

Μάρτυρος, ξεχύθηκε καί σέ ὅλη τήν φυλακή, καί τήν ἐφώτιζε σάν νά ἔμπαινε μέσα ὁ ὅλος ὁ ἥλιος. Ἦταν δέ τότε τετάρτη ἢ πέμπτη ὥρα τήν νύκτα καί οἱ μέν Χριστιανοί ἐφώναζαν τό, Κύριε ἐλέησον, οἱ δέ Ἑβραῖοι ἔπесαν μπρούμυτα νά μή βλέπουν τό φῶς, καί οἱ Τουρκάλες φώναζαν, τό κρίμα τῆς πτωχῆς ρωμαίας (ὀρθόδοξης Ἑλληνίδας) μᾶς ἔφθασε καί ἔπесε ἀστραπή νά μᾶς καύσει. Ὁ δέ δεσμοφύλακας ἀπό τόν φόβο του, ἄρχισε νά τρέμει ὀλόκληρος καί εἶπε σέ ἐκεῖνον τόν Χριστιανόν νά ξεκρεμάσει τήν Ἁγία. Αὐτός πηγαίνοντας, τήν βρῆκε τελειωμένη, τό φῶς ἔφυγε, καί ἔμεινε ὕστερα μία ἄρρητη εὐωδία, γιά πολλή ὥρα.

Παίρνοντας κατόπιν ὁ Χριστιανός ἐκεῖνος τά κλειδιά ἀπό τόν δεσμοφύλακα, ἄνοιξε τά σίδηρα καί ἀφοῦ ἔλυσε τά χέρια της, συνέστειλε (τακτοποίησε) μέ σεβασμό καί εὐλάβεια τό ἅγιο μαρτυρικό της λείψανο καί, ἀφοῦ ἄναψε φῶτα καί θυμιάτησε, καθόταν κοντά, περιμένοντας μέ ἀγαλλίαση τήν ἡμέρα, καί δοξάζοντας τόν Θεό πού τόν ἀξίωσε νά δεῖ τέτοια θαυμάσια καί νά πιάσει καί νά περιποιηθεῖ Μαρτυρικό λείψανο.

Τό πρωῖ διαδόθηκε στήν πόλη ἡ φήμη τῆς τελείωσης τῆς Ἁγίας καί ὁ φωτισμός τοῦ Ἁγίου φωτός· καί οἱ μέν Ἀγαρηνοί καταντροπιασθέντες σιωποῦσαν καί ἔδωσαν ἄδεια στούς Χριστιανούς νά πάρουν τό λείψανο καί νά τό κάμουν ὅπως θέλουν, οἱ δέ Χριστιανοί ὅλοι εὐφράνθησαν καί ἔτρεξαν πολλοί στήν φυλακή, καί ἀφοῦ πῆραν τό Ἁγιο λείψανο μέ εὐλάβεια, τό ἐνταφίασαν ἔξω ἀ-

πό τήν πόλη, ἐκεῖ ὅπου ἐνταφιάζονται καί τῶν ἄλλων Χριστιανῶν τά λείψανα, τά δέ φορέματα τῆς Ἁγίας μάρτυρος Κυράννας διαμοίρασαν πολλοί Χριστιανοί γιά ἁγιασμό τους καί σωτηρία.

Ἡ ἅγια Κυράννα τελειώθηκε στίς 28 Φεβρουαρίου τοῦ 1751. Ἐορτάζει καί στίς 8 Ἰανουαρίου.

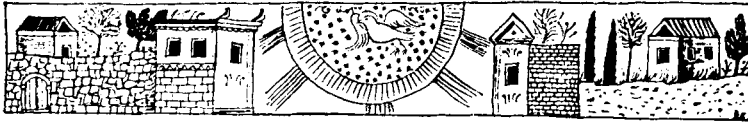
Αὐτό εἶναι, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, τό μαρτύριο τῆς παρθενομάρτυρος Κυράννης. Αὐτή εἶναι ἡ θαυμάσια ὑπομονή πού ἔδειξε στίς πικρές τιμωρίες πού τῆς ἔκαναν γιά νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό καί τήν ὀρθόδοξη πίστη της. Κόρη ἦταν καί φύση γυναικεία καί ὅμως δέν τήν ἐμπόδισε οὔτε ἡ ἀδυναμία τῆς γυναικείας φύσης, οὔτε ἡ τρυφερότητα τῆς ἡλικίας στό νά φυλάξει τίς προσταγές τοῦ Χριστοῦ, τοῦ νυμφίου της, στό νά φυλάξει δηλαδή τήν καθαρότητά της καί τήν πίστη της.

* * *

Ἄπολυτίκιον τῆς Ἁγίας Κυράννας
Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

*Τήν καλλιπάρθενον Κυράνναν τιμήσωμεν, γο-
νυπετῶς μετά δακρύων προσπέσωμεν, καί προ-
σκυνοῦντες κράζομεν μεγάλη φωνῇ· ρῦσαι ἡμᾶς
ἅπαντας, ταῖς ἁγίαις εὐχαῖς σου, φώτιζε περίσω-
σαι τοὺς προστρέχοντας πόθῳ καί ἐκ παντοίων
λύτρωσαι δεινῶν παρθενομάρτυς, καί σκέπε τοὺς
δούλους σου.*

Αὐξέντιος ἀρχιμανδρίτης Λαυριώτης, 1864

*Μαρτύριο τῆς ἁγίας Ἀκυλίνας
τῆς Ζαγκλιβερινῆς
(1745-27 Σεπτεμβρίου 1764)*

Ἡ ἅγια κόρη καὶ παρθενομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀκυλίνα καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Ζαγκλιβέρι τῆς Θεσσαλονίκης ὑπαγόμενο στὴν ἐπισκοπὴ τοῦ Ἁγίου Ἀρδαμερίου.

Τὸ μαρτύριό της ἀκολούθησε ἀπὸ τὴν ἐξῆς περίσταση.

Κάποια ἡμέρα ὁ πατέρας τῆς Ἁγίας μάλωσε μὲ ἓνα Τοῦρκο γείτονά του, (στὸ χωριὸ Ζαγκλιβέρι κατοικοῦσαν τότε καὶ Χριστιανοὶ καὶ Τοῦρκοι). Κτυπώντας τον ἀπὸ συνέργεια τοῦ μισοκάλου Διαβόλου τὸν σκότωσε. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν τὸν ἐπίασαν οἱ ἐξουσιαστὲς τοῦ τόπου καὶ τὸν ἐπῆγαν στὸν πασᾶ τῆς Θεσσαλονίκης, γιὰ νὰ τὸν θανατώσῃ. Αὐτὸς ὅμως στὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου φοβήθηκε καὶ θέλοντας νὰ γλυτώσῃ, ἀλλοίμονον! ἐτούρκεψε καὶ δὲν τὸν σκότωσαν. Ἦταν δὲ τότε ἡ ἅγια Ἀκυλίνα βρέφος. Ἀφοῦ ὅμως πέρασαν λίγα χρόνια, οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν στὸν πατέρα της νὰ τουρκεύσῃ καὶ τὴν κόρη του. Ἐκεῖνος τοὺς ἔλεγε· μὴ σᾶς νοιάζει γιὰ τὴν κόρη μου, αὐτὴ εἶναι στὸ δικό μου χέρι καὶ ὅταν θελήσω τὴν τουρκίζω. Ἡ μητέρα ὅμως τῆς Ἁγίας, πού εἶχε

μείνει στην πίστη του Χριστού, δέν σταμάτησε κάθε ημέρα από τό νά διδάσκει τήν κόρη της νά στέκεται στερεή στην πίστη του Χριστού καί νά μήν τόν ἀρνηθεῖ.

Όταν ὅμως ἔφθασε ἡ κόρη σέ ἡλικία 18 χρόνων, πάλι οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν στόν πατέρα της τά ἴδια λόγια. Τότε ὁ πατέρας της κάλεσε τήν Ἀκυλίνα καί τῆς λέγει· νά παιδί μου, οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι μοῦ λένε κάθε ημέρα γιά νά τουρκέψεις. Γι' αὐτό πρῶτος ἐγώ καί ὕστερα ἐσύ ἔχεις νά τουρκεύσεις, μόνον κάνε το μιά ημέρα προτύτερα, γιά νά μήν ἐνοχλοῦν καί ἐμένα οἱ Τοῦρκοι.

Ἡ Ἁγία ὅμως φλεγόμενη ἀπό τήν διάπυρη ἀγάπη του Χριστού μέ μεγάλη γενναιότητα του ἀπάντησε· μήπως εἶμαι ἐγώ ὀλιγόπιστη σάν καί ἐσένα, νά ἀρνηθῶ τόν ποιητή καί πλάστη μου, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὅποιος ὑπέμεινε γιά ἐμᾶς σταυρό καί θάνατο; Μή μοῦ συμβεῖ αὐτό ποτέ. Ἐγώ εἶμαι ἔτοιμη νά ὑπομείνω κάθε βάσανο, ἀκόμη καί θάνατο γιά τήν ἀγάπη του Χριστού μου.

Ὡ λόγια ἀξιοθαύμαστα, ὄχι κόρης ἑνός τέτοιου τρισάθλιου πατέρα, ἀλλά κόρης ἀληθῶς του ἐπουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ!

Τότε ὁ πατέρας της βλέποντας τό ἀμετάθετο τῆς γνώμης της ἐπῆγε στους Τούρκους καί τούς εἶπε· ἐγώ δέν μπόρεσα νά καταπείσω τήν κόρη μου στό νά τουρκέψει, ἐσεῖς ὅ,τι θέλετε κάνετε σέ αὐτήν. Όταν ἄκουσαν ἐκεῖνοι αὐτό ταραχθηκαν καί ἀμέσως ἔστειλαν ἀνθρώπους τῆς κρίσεως, γιά νά φέρουν τήν Μάρτυρα. Όταν ὅμως ἡ

εὐλογημένη μητέρα τῆς Ἁγίας εἶδε τούς ἀπεσταλμένους ὑπηρέτες, ἀφοῦ παράλαβε τὴν κόρη της, εἶπε σὲ αὐτὴν τὴν τελευταία αὐτὴ παραγγελία· ἰδοὺ παιδί μου παμφίλτατο καὶ γλυκυτάτη κόρη Ἀκυλίνα· ἰδοὺ σπλάγχνο μου, ἔφθασε ἡ ὥρα ἐκείνη, γιὰ τὴν ὁποία κάθε ἡμέρα σὲ ἐνουθετοῦσα. Κάμε λοιπόν ὡσάν τέκνο ὑπακοῆς καὶ ὑπάκουσε στίς νουθεσίες μου καὶ στάσου ἀνδρεία στά βάσανα πού ἔχεις νά πάθεις καὶ μὴν ἀρνηθεῖς τόν Χριστό. Ἡ δὲ μακαρία κόρη Ἀκυλίνα ἀποκρίθηκε παρόμοια μέ δάκρυα· μὴ φοβᾶσαι μητέρα μου, καὶ ἐγὼ τόν ἴδιο σκοπό ἔχω, καὶ ὁ Θεός νά εἶναι βοηθός μου, καὶ προσεύχου γιὰ μένα· καὶ ἀποχαιρετίσθηκαν ἀναμεταξύ τους, μέ θρήνους καὶ δάκρυα.

Οἱ ὑπηρέτες ἀφοῦ ἔδεσαν τὴν Μάρτυρα τὴν ἐπῆγαν στό κριτήριο, ἡ δὲ φιλόστοργος μητέρα ἀκολουθοῦσε κατόπιν τὴν φιλάτη κόρη, καθὼς ἀκολουθεῖ ἡ προβατίνα τὴν ἀμνάδα της, ὅταν τὴν τραβοῦν στὸν τόπο τῆς σφαγῆς, ἐπειδὴ τὰ μητρικά σπλάχνα δέν τὴν ἄφηναν νά χωρισθεῖ, ἀλλὰ οἱ ὑπηρέτες τὴν μὲν μητέρα της κράτησαν ἔξω ἀπὸ τό προαύλιο, τὴν δὲ Ἀκυλίνα ὁδήγησαν μέσα καὶ τὴν ἐπαράστησαν μπροστά στὸν κριτή, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε· μωρὴ γίνεσαι Τούρκα; ἡ Ἁγία ἀπάντησε ὄχι, δέν γίνομαι. Νά μὴ γίνει ποτέ νά ἀρνηθῶ τὴν πίστη μου καὶ τόν Δεσπότη μου Χριστό.

Ὅταν ἄκουσε αὐτά ὁ κριτής θύμωσε καὶ πρόσταξε νά βγάλουν τὰ ροῦχα τῆς Ἁγίας καὶ νά τὴν ἀφήσουν μόνο μέ τό ὑποκάμισο, καὶ ἔτσι νά τὴν

δέσουν σέ ένα στύλο καί νά τήν δέρνουν μέ ραβδιά, τό όποιο καί ἔγινε. Δύο ὑπηρέτες τήν ἐρράβδισαν ἀρκετή ὥρα, ἀλλά ἡ Μάρτυς ὑπέμεινε μέ πολλή ἀνδρεία αὐτήν τήν βάσανο.

Μετά ἀπό αὐτά ὁ κριτής καί ἄλλοι Τοῦρκοι ἔφεραν μπροστά τους τήν Μάρτυρα καί ἄρχισαν νά τήν κολακεύουν καί νά τήν ὑπόσχονται πολλά ταξίματα καί δωρήματα, μόνον νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη της, ἀλλά ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἔχοντας ἐγκάρδια ἀγάπη πρὸς τόν Χριστό, ὡς τίποτε αὐτά ἐθεωροῦσε. Ἕνας δέ ἀπό αὐτούς, μέγας καί πλούσιος μέ θράσος περισσότερο ἀπό τούς ἄλλους, τῆς εἶπε: Τούρκισε Ἄκυλίνα καί ἐγώ νά σέ πάρω νύμφη στόν υἱό μου. Ἡ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ μέ ἀφάνταστη μεγάλη τόλμη τόν ἀπάντησε· ὁ διάβολος νά πάρει καί ἐσένα καί τόν υἱό σου.

Αὐτό δέ καθώς ἄκουσαν ἐκεῖνοι ἄναψαν ἀπό τόν θυμό καί ἀφοῦ ἔδεσαν πάλι τήν Ἁγία τήν ἐρράβδισαν ὥρα πολλή. Ἐπειτα τήν ἔλυσαν, πάλι γιά τρίτη φορά τήν ἀνακρίνουν, καί λέγει πρὸς αὐτήν ὁ κριτής· Δέν ἐντρέπεσαι μωρή νά δέρνεσαι γυμνή μπροστά σέ τόσους ἀνθρώπους (διότι εἶχε ξεσχισθεῖ τό ἐσώρουχό της ἀπό τίς πολλές ραβδιές καί ἔμεινε γυμνή) *ἢ τούρκισε ἢ ἔχω νά συντρίψω τά κόκκαλά σου ἕνα ἕνα· ἢ δέ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἄκυλίνα ἀποκρίθηκε λέγοντάς του· καί τί ζήλευσα ἀπό τήν πίστη σας νά ἀρνηθῶ ἐγώ τόν Χριστό μου, ἢ ἀπό ποιά θαύματα τῆς πίστεώς σας νά πιστεύσω; πού βρωμᾶτε ἀκόμη ζωντανοί!*

Ἦ τόλμη μαρτυρική! ὦ μεγαλοψυχία ἄξια οὐ-

ρανίων ἐπαίνων! ὦ ἀπόκρισις, ὄχι ἐνός ἀπλοῦ κοριτσιοῦ, ἀλλά ἐνός ἀνδρειωμένου γίγαντος!

Ἄφοῦ ἄκουσαν αὐτά κατασχύνθησαν ὅλοι ἀπό τήν ντροπή, διότι τί ἄλλο εἶχαν νά κάμουν, ἀναγκαζόμενοι ἀπό τήν φανερή τῶν λόγων ἀλήθεια; Ἀνάψαντες ὅμως ἀπό τόν θυμό τους ἐρράβδισαν γιά τρίτη φορά τήν Ἁγία καί τόσο ἄσπλαγχνα, ὥσπου τήν ἄφησαν ὡς νεκρή. Ἡ δέ γῆ κοκκίνησε ἀπό τά αἵματα καί οἱ σάρκες της ἐπεφταν στήν γῆ. Ὑστερα δέ, ἀφοῦ τήν ἔλυσαν τήν Μάρτυρα, τήν φόρτωσαν σέ ἓνα Χριστιανό πού ἦταν ἐκεῖ παρών καί τήν ἐπῆγε στό σπίτι τῆς μητέρας της, ἡ ὁποία ἀγκάλιασε τήν θυγατέρα της, πού ἦταν στίς τελευταῖες ἀναπνοές, καί τῆς λέγει· τί ἔκαμες, τέκνον μου; ἡ δέ Μάρτυς μόλις καί μέ βία, ἀφοῦ ἤλθε στόν ἑαυτό της καί ἀφοῦ ἀνοιξε τά μάτια της καί εἶδε (ἀντίκρυσε) τήν μητέρα, τῆς εἶπε· καί τί ἄλλο ἤθελα νά κάμω, ὦ μητέρα μου ἐκτός ἐκεῖνο πού μοῦ παράγγειλες; *ἰδού, κατά τήν συμφωνία πού εἶχαμε, ἐφύλαξα τήν ὁμολογία τῆς πίστεώς μου, καί ἡ μητέρα της σηκώνοντας τά χέρια καί τά μάτια της στόν οὐρανό ἐδόξασε τόν Θεό. Ἐνῶ συνωμιλοῦσε ἡ Μάρτυς μέ τήν μητέρα της, παρέδωσε τήν ψυχή της στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί ἔλαβε τό στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.*

Τό δέ πάντιμο αὐτῆς καί Ἅγιο λείψανο, ὦ τοῦ θαύματος! εὐωδίασε ἀμέσως μέ μία θαυμάσια εὐωδία καί τόση πολλή, ὥστε καί ὅλος ὁ δρόμος, ἀπό ὅπου περνοῦσαν μέ τό Μαρτυρικό λείψανο, πού πήγαιναν γιά νά τό ἐνταφιάσουν, εὐωδίαζε.

Τὴν δὲ νύκτα ἐκείνη κατέβηκε φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἔλαμψε ἐπάνω στὸν τάφο τῆς Μάρτυρος ὡς ἄστρο λαμπρότατο, καὶ ὅσοι Χριστιανοὶ τότε εἶδαν ἐδόξασαν τὸν Θεό, εἰς τὸν Ὅποῖον πρέπει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπολυτίκιον Ἁγίας Ἀκυλίνης
Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον

Ζαγκλιβέριον χαίρει ἐν τῇ ἀθλήσει σου, ἢ σέ βλαστήσασα κόμη ὡς ἄνθος εὖοσμον, Ἀκυλίνα τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρθενε· σύ γάρ ἐνήθλησας στερρῶς, καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας, ἐκδυσωποῦσα ἀπαύστως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις καλλιπάρθενε τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς Ἀκυλίνα, ἢ ἀθλήσασα ἀνδρικῶς, τοῦ Ζαγκλιβερίου, ἢ δόξα καὶ τὸ κλέος, ᾧ αἶτει εὐπραγίαν, καὶ θεῖον ἔλεος.

*Άγία Άκυλίνα.
Εικόνα τοῦ 1909, μέ δύο παραστάσεις
τοῦ μαρτυρίου της.*

*Τῶν Ἁγίων καὶ Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν
Μακαρίου Κορίνθου, Νικοδήμου Ἀγιορείτου,
Νικηφόρου Χίου, καὶ διδασκάλου Ἀθανασίου Παρίου.*

ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

Ἔκδοσις δ΄

*Ἔργον ψυχοφελέστατον καὶ σωτηριωδέστατον,
περιέχον μαρτύρια 190 καὶ πλέον Νεοφανῶν Ἁγίων
Μαρτύρων τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μας
τῶν ἐτῶν 1400 ἕως 1900 μετὰ Χριστόν.*

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**